

РЕШЕНИЕ

№ 3758

гр. София, 10.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5158** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, ал. 1, вр.чл. 144, ал. 1, вр.чл. 107, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба от А. М. М., чрез адв. М. се оспорва Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г., издаден от началник отдел в отдел „Общински приходи - Студентски“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-221/ 14.12.2018 г. на вид директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на ДНИ за периода 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г., в размер на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, както и ТБО за същия период в размер на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихва.
Въведени са оплаквания за незаконосъобразност на акта поради неспазване на материалноправни разпоредби. По същество сочи, че за процесния, неправилно са установени задължения за ДНИ и ТБО, т.к. сградата не е била завършена и не е бил издаден акт обр. 16 и разрешение за ползване. Декларирането им е погрешно и не съответства на действителните факти от значение за определяне на задълженията по ЗМДТ. Позовава се на разрешение за ползване на сградата, което е било издадено на 28.11.2018 г. Задълженията за ДНИ и ТБО са свързани с придобиването и притежаването на недвижими имоти - арг. чл. 11 и чл. 64 от ЗМДТ. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените сгради или части от сгради, се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало

ползването им. Съгласно чл. 64 от ЗМДТ същият е и момента, от който се дължи ТБО. Искането до съда е за отмяна на процесния АУЗД, потвърден с решение на СО, алтернативно моли решението да бъде обявено за нищожно в едно с процесния АУЗД. В съдебно заседание, жалбоподателят, не се явява, но се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва основателността на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

От фактическа страна съдът приема следното:

На 30.05.2018 г. от инспектор в отдел ОП Студентска в дирекция „Общински приходи“ – Столична община спрямо А. М. е издаден акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г., издаден от началник отдел в отдел „Общински приходи - Студентски“ –на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-221/14.12.2018г. на вид директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на ДНИ за периода 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г., в размер на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, както и ТБО за същия период в размер на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихва.

Предмет на производството е недвижим имот находящ се в [жк], УПИ VI – 3040 кв., 70 А, офис № 6 – 2 – лекарски кабинет, паркомясто № 2-19. Придобити с НА №185, том I, рег. № 2342, дело №186 от 2009 г., изд. от нотариус №052, с който е подадена декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, подадена от жалбоподателя, с вх. № 160027-1582/14.09.2009 г. и е разкрита данъчна партида № 7223Н20461.

За горепосочения недвижим имот е посочено, че попада в III та зона, етажност на сградата, 12 в. т. ч надземни 9, асансьор – да, ет. 6, РЗП от 54,44 кв. М., мазе, 0.00 кв.м. таван, общо 54,44 кв.м., паркомясто № 2-19, на ет. -2, РЗП от 15,85 кв.м. Конструкция на обекта е МЗ – монолитна, техническа инфраструктура на обекта, ток, вода, канал, климатик, лукс дограма.

От писмо на р-н „Студентски“ за посочените имоти е разкрита данъчна партида с № 7223Н20461.

В процесния АУЗД е посочен и начинът по – който е изчислено задължение за ДНИ, въз основа на базисна данъчна стойност за един кв. Метър, корекционни коефициенти и площта, като са посочени и формулите за изчислението им; $ДО=БСxКИxКХxКВxКОxПЛ$.

На база на посочената формула са изчислени и задълженията за процесните години както следва:

За 2013 г. за ТО, по ДО 111787.00 лв. за S ид. ч. $*1.875\%0=104,80$ лв.

За 2014 г. за ТО, по ДО 111787.00 лв. за S ид. ч. $*1.875\%0=104,80$ лв.

За 2015 г. за То, по ДО 111787.00 лв. за S ид. ч. $*1.875\%0=104,28$ лв.

За 2016 г. за ТО, по ДО 110669,20 лв за S ид. ч. $*1.875\%0=103,75$ лв.

За 2017 г. за ТО, по ДО 110110,20 лв за S ид. ч. $*1.875\%0=103,23$ лв.

За 2018 г. общо в размер на 102, 70 лв.

Било установено, че за горепосочените периоди не са извършвани плащания по партидите 7223Н20461 от 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г.

Във връзка с установеното, на основание чл. 172, т. 2 от ДОПК, са начислени суми за

ДНИ в периода от 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г. в размер на 520 лв. главница и 145,17 лв. лихва или в общ размер на 660,03 лв.

За периода от датата на подаване на деклариране са начислени задължения за ТБО, съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗМДТ.

За 2013 г. за ТО, по ДО 111787,00 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=89,43$ лв. Съгласно заповед № РД09-703 от 29.10.2012 г. на СО. На основание чл. 63, ал. 2, чл. 71 от ЗМДТ и чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМСМА и Решение № 655 на СОС от 20.12.2012 г., като за същите не са подадени декларации по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне администриране по местни такси и цени на услуги предоставяни от СО.

За 2014 г. за ТО, по ДО 111787,00 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=89,43$ лв. На основание чл. 63, ал. 2, чл. 71 от ЗМДТ и чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМСМА и Решение № 702 на СОС от 19.12.2013 г., като за същите не са подадени декларации по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне администриране по местни такси и цени на услуги предоставяни от СО.

За 2015 г. за ТО, по ДО 55614,05 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=88,98$ лв. На основание чл. 63, ал. 2, чл. 71 от ЗМДТ и чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМСМА и Решение № 867 на СОС от 29.12.2014 г., като за същите не са подадени декларации по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне администриране по местни такси и цени на услуги предоставяни от СО. Съгласно заповед № СО РД-09-1834 от 30.10.2014 г.

За 2016 г. за ТО, по ДО 55334,60 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=88,53$ лв. На основание чл. 63, ал. 2, чл. 71 от ЗМДТ и чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМСМА и Решение № 62 на СОС от 17.12.2015 г., като за същите не са подадени декларации по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне администриране по местни такси и цени на услуги предоставяни от СО.

За 2017 г. за ТО, по ДО 110110,20 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=88,09$ лв. На основание чл. 63, ал. 2, чл. 71 от ЗМДТ и чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМСМА и Решение № 816 на СОС от 22.12.2016 г., като за същите не са подадени декларации по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне администриране по местни такси и цени на услуги предоставяни от СО.

За 2018 г. за ТО, по ДО 54775,65 лв. за S ид. ч. $*1.6\%0=87,64$ лв., изискуеми задължения към 30.05.2018 г. – 21,91 лв. съгласно Решение № 793/21.12.2017 г. размерът на промилите е 1, 60 .

Било установено, че за горепосочените периоди не са извършвани плащания по партидите 7223Н20461 от 01.01.2013 г. до 30.05.2018 г.

Във връзка с установено, на основание чл. 172, т. 2 от ДОПК, са начислени суми за ТБО в периода от 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г. главница в размер на 466,37 лв. и лихви в размер на 126,18 лв.

Посочено е в АУЗД, че по силата на чл.13 ЗМДТ данък се заплаща независимо дали недвижимите имоти се ползват или не.

АУЗД е обжалван пред ответника на 13.11.2018 г. С Решение № СФД18-РД28-221/14.12.2018г. същият е потвърден без да са обсъдени конкретните оплаквания, развити по реда на чл.152, ал.2 ДОПК. Решението е съобщено на жалбоподателя на 10.04.2019 г., а жалбата, въз основа на която е образувано това производство, е предадена на пощенски оператор на 16.04.2019 г.

На 23.08.2010г. между Столична община и консорциум „Т. С. Изток“ ДЗЗД е сключен договор за възлагане на обществена поръчка с предмет „Събиране и транспортиране на битови отпадъци, разполагане и поддръжка на съдове за битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на райони: „С.“, „Л.“, „Студентски“. Приложени са хронологични оборотни ведомости от 01.01.2013г. – 31.12.2018 г. за услугата сметосъбиране и извозване на битови отпадъци

и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване на територията на р-н „Студентски“ Приобщени са и ежедневни констативни протоколи поредни за м. януари, април, юли и октомври 2013г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и обобщени констативни протоколи за същите месеци.

Според становище на началника на Районен инспекторат „Студентски“ попада в обхвата на 4-ти сектор на район „Студентски“, за 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 г. и 2018 г. в близост до процесните обекти , на [улица]са разположени контейнери за битови отпадъци, тип „бобър“на общо основание, с брой и кратност на извозване седем пъти седмично. Услугата се изпълнявала от „Т. С. Център“ ДЗЗД съобразно сключен договор за възлагане на обществена поръчка с предмет „Събиране и транспортиране на битови отпадъци, разполагане и поддръжка на съдове за битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на района, се извършвали съобразно утвърден Оперативен план за съответната година.

С цел изясняване на фактите по делото, съдът е назначил ССчЕ, която кредитира доколкото вещото лице е отговорило на поставените въпроси, както в частта, в която е посочило, че вменените задължения на жалбоподателя по години и процентно отношение, отделни суми съответстват на уредените от Столична община разценки за изчисляване на ДНИ и ТБО, съобразно регламентираните базови показатели на различните райони на С..

По делото е проведен и рзпит на свидетеля В. А. М., в съдебно заседание на 15.06.2020 г., от който се установява, че е посещавала имота от 2013 г. до настоящия момент, още откакто е бил в строеж. Посочва, че не знае да е бил издаван акт № 16, когато е посещавала имота не е виждала да минава кола на сметосъбирането, не е виждала и контейнер за смет, а пред самата сграда е имало дълго време тенекиена ограда.

Правни изводи на съда:

Жалбата е допустима: подадена е от адресата на акта, който е засегнат от него, поради което има правен интерес от оспорване; депозирана е в срока по чл.156, ал.1 ДОПК и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, по същество е неоснователна, по следните съображения:

Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация, които се определят със заповед на кмета на общината и имат правата и задълженията на органи по приходите, по реда на ДОПК – чл.4, ал.1, 2 и 3 ЗМДТ. Със заповед № СО15-РД09-622/03.06.2015 г. и заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г. на кмета на Столична община да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са оправомощени началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите от дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ следователно актът е произнесен от компетентен орган. Спазена е писмената форма на АУЗД, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

Съгласно чл.107, ал.3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица

и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В разглеждания случай административното производство е образувано служебно, след като с Решение № СФД18-РД28-221/14.12.2018 г. на ВИД директор на дирекция „Общински приходи“ – СО е потвърден Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Съгласно чл. 11 от ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Когато върху облагаем недвижим имот правото на собственост или ограниченото вещно право е притежание на няколко лица, те дължат данък съответно на частите си - чл. 12, ал. 1 от ЗМДТ. Данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не - чл. 13 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Според, ал. 3 на с.р., при промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ, за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало използването им.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2 - в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица - чл. 20 от ЗМДТ.

Размерът на данъка се определя от Общинския съвет с наредбата по чл. 1, ал. 2 в граници от 0, 1 до 4, 5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - чл. 22 от ЗМДТ.

Размерът на ДНИ на територията на СО е определен с Наредба на Общинския съвет за определяне размера на местните данъци на територията на СО, приета с Решения, подробно описани по горе. Съгласно чл. 15 от Наредбата, размерът на данъка върху недвижимите имоти е 1,875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в срок до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим.

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено

ползване.

За имоти, намиращи се извън районите, в които общината е организираща събиране и извозване на битови отпадъци, се събира такса за ползване на депо за битови отпадъци и/или за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване - чл. 63, ал. 1 от ЗМДТ. Според, ал. 2 на с.р. границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със заповед на кмета на общината и се обявяват публично до 30 октомври на предходната година.

Таксата се заплаща от лицата по чл. 11 - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти и се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на Общинския съвет - чл. 64 и чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ. Когато до края на предходната година общинският съвет не е определил размер на таксата за битови отпадъци за текущата година, таксата се събира на база действащия размер към 31 декември на предходната година - чл. 66, ал. 3.

Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба на СОС за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на СО, ТБО се определя ежегодно от Общинския съвет в Приложение 1 към Наредбата.

Таксата е определена в размер на 1,60 на хиляда пропорционално върху данъчната оценка на имотите: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци и депо; за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, като за всеки процесен период е конкретно определена, съобразно Решенията на СОС относими за процесните периоди.

Съгласно чл. 69, ал. 2 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща на вноските и в сроковете за заплащане на данък върху недвижимите имоти, т.е. съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ в срок до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължима.

При така действащата за периода нормативна уредба и доказателствата по делото, задълженията за ДНИ и ТБО за ДНИ за периода 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г., в размер на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, както и ТБО за същия период в размер на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихва. В същия размер са и установените с АУЗД задължения.

От страна на жалбоподателя не са представени доказателства задълженията за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г. да са платени в сроковете по чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ, поради което правилно е прието, че е налице хипотезата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК - за служебно издаване на АУЗ за неплатените в срок задължения.

Неоснователно жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 15, ал. 1 и чл. 64 от ЗМДТ и твърди, че за имоти парт. № 7223Н20461 ДНИ и ТБО не се дължат, т.к. строителството не е завършило.

Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ, в редакцията до изменението с ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., установява алтернативното съществуване на две предпоставки, при наличието на които възниква задължението за данък върху недвижимите имоти за новопостроените сгради или части от тях - завършването или започналото използване на сградата.

В ЗМДТ липсва легална дефиниция за завършена сграда или за факта на нейното ползване, поради което и в съответствие с чл. 36 и чл. 37 от Указ 833

от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА употребените от законодателя думи "завършването" и "използването" следва да имат общоприетия смисъл и/или утвърденото им правно значение. Съгласно чл. 177, ал. 1 от ЗУТ след завършването на строежа възложителят подава заявление през компетентния орган за въвеждането на обекта в експлоатация, като представя окончателния доклад по чл. 168, ал. 6 от ЗУТ. Окончателният доклад по чл. 168, ал. 6 от ЗУТ се изготвя след приключване на СМР, а приключването на СМР съгласно чл. 7, ал. 3, т. 15 от Наредба № 3/31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, се установява с акт за образец 15, който е констативен акт за установяване годността за приемане на строежа, който се съставя на основание чл. 176, ал. 1 от ЗУТ. Следователно именно със съставянето на този акт се приема, че строежът е завършен, като въпрос за преценка на самият възложител е кога и дали да подаде искане по чл. 177, ал. 1 от ЗУТ до компетентния орган за въвеждане на строежа в експлоатация. В този смисъл и именно защото преценката е на възложителя, разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ не въвежда като елемент на фактическия състав на възникването на задължението за ДНИ момента на въвеждане в експлоатация, а момента на завършване на строежа. С оглед изложеното липсата на удостоверение за въвеждане в експлоатация на процесната сграда не води до недължимост на ДНИ, при положение че строежът е завършен - В този смисъл *Решение на ВАС № 5635/04.05.2017 г. по адм. д. № 3931/2016г; Решение на ВАС № 1142/25.01.2018 г. по адм. д. № 13609/2016 г.*

Този факт безспорно се установява от приложения към декларациите по чл. 14 от ЗМДТ видно от която е, че в недвижимият имот има електрификация, водопровод, канализация, климатична инсталация и луксозна дограма, а от НА № 185, том I рег. № 2342, дело № 186 от 2009 г., имотът е изграден в груб строеж, като за същата е издадено Удостоверение за степен на завършеност по чл. 181 от ЗУТ № 26-00-1108/1/10.10.2008 г.

Едва с изменението на ЗМДТ с ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г. изрично е регламентирано изискване завършването на сграда или на част от нея да се установява с удостоверение за въвеждане в експлоатация или разрешение за ползване - чл. 21, ал. 3 ЗМДТ, поради което неоснователно жалбоподателят твърди, че при липсата на удостоверение за въвеждане в експлоатация, сградата не следва да се счита завършена.

Съдът не кредитира показанията на св. М. в частта, с която заявява, че сградата, в която се намират процесните обекти, не се ползва. Декларацията по чл. 14 от ЗМДТ е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като негов издател. Подадената декларация обвързва подателя си, както поради предвидената отговорност за невярно деклариране, така и поради това че съдържа признание за факти, които предвид защитната теза на жалбоподателя, са неизгодни за него. Изявлението, направено от надлежно упълномощено лице обвързва жалбоподателя, поради което същият е ограничен относно допустимите доказателствени средства при доказването във връзка с

опровергаването на съдържанието на декларацията. Съгласно императивната разпоредба на чл. 164, ал. 1, т. 6 от ГПК, приложима субсидиарно на основание § 2 от ДР на ДОПК, свидетелски показания не се допускат за опровергаване съдържанието на изходящ от страната частен документ .(В този смисъл *Решение на ВАС № 335 от 10.01.2011 г. по адм. д. № 7426/2010 г.*)

От този факт принципно може да обоснове извод, че дори и към момента обектите фактически да не се ползват, това е ирелевантно, след като задължението за ДНИ е възникнало поради осъществяването на първото алтернативно условие по чл. 15 от ЗМДТ - завършването на строежа, признанието, че ползването му е започнало и изричната разпоредба на чл. 13 от ЗМДТ.

От изложеното се обосновава извод, че е изпълнен фактическия състав на чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ и ДНИ е дължим.

По отношение задълженията за ТБО, съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ, в редакцията действаща за процесния период, таксата се заплаща от лицата по чл. 11 от ЗМДТ. Процесния АУЗ е законосъобразен и в тази част.

Съгласно разпоредбата на чл. 62 от ЗМДТ за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, се заплаща такса, размерът на която се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба дейности.

Случаите, при които през процесния период не се събира такса за някоя от услугите, са посочени в чл. 71 от ЗМДТ, а именно: т. 1 - за сметосъбиране и сметоизвозване - когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождение на имота; т. 2 - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината; т. 3 - за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че в района, в който се намират процесните имоти - СО е организирана и извършвала и трите вида услуги. В този смисъл са приетите по делото договори, сключени от СО. със "Т. С. Център" ДЗЗД, оперативен план за дейност, обобщени протоколи. Липсват данни по преписката, а и твърдения от страна на жалбоподателя за имотите да е подавано заявление по чл. 71, т. 1 от ЗМДТ, поради което ТБО е дължима във всичките си компоненти.

Жалбоподателят неправилно тълкува разпоредбата на чл. 64 от ЗМДТ. При

издаването на АУЗ за ТБО административният орган няма задължение да проверява дали даден имот се ползва реално или не. Разпоредбата на чл. 15 от ЗМДТ касае единствено и само ДНИ, не и ТБО - В този смисъл Решение на ВАС № 229/07.01.2011 г. по адм. д. № 6852/2010 г.

От страна на жалбоподателя не са представени доказателства за това, че задълженията са платени в сроковете по чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора в полза на СО на основание чл. 161, ал. 1, вр.чл. 144, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалвания материален интерес (987,23) – 100 лв. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се определи по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 100 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160 и чл.161 от ДОПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. М., чрез адв. М. се оспорва Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) по чл.107, ал.3 ДОПК № СФД18-ГР94-34(5)/30.05.2018 г., издаден от началник отдел в отдел „Общински приходи - Студентски“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-221/ 14.12.2018 г. на вид директора на дирекция „Общински приходи“ - Столична община, в частта на определения размер на ДНИ за периода 01.01.2013 г. до 01.01.2018 г., в размер на 520,86 лв. главница и 145,17 лв. лихви, както и ТБО за същия период в размер на 466,37 лв. главница и 126,18 лв. лихва.

ОСЪЖДА А. М. М., да заплати на Столична община 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: